

LEKÉSNİ az ÚRVACSORÁT

Írta: David Dickson
Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

„...*óra* mindenkor emlékezni, és parancsolatait betartani” (Moróni 4:3).

Várj, még nem etted meg a reggelidet!” – mondta Anya. Közelebb tolta Hzsüjeokhoz a zöldséges tálkát.

A fiú a reggelijére pillantott. Már is késésben volt! Általában a bátyja segített neki elkészülni, hogy elindulhassanak istentiszteletre. Most viszont a bátyja elutazott, így Hzsüjeok ma kénytelen volt egyedül menni.

„Rendben, Anya” – egyezett bele Hzsüjeok, és gyorsan befejezte a reggelijét. Aztán megölelte Anyát, és elindult kifelé.

Anya megállította. „Nálad van a telefonod?”

Hzsüjeok megmutatta: „Igen. Üzenhetek az elemis tanítómnak, ha gondom adódik.”

„Pulcsi a kabátod alatt? Hideg van.”

Hzsüjeok megmutatta Anyának a pulóverét.

Anya bólintott. A fiú sietve kilépett az utcára. A város zajától elmosolyodott. Klassz, hogy Dél-Korea egyik legnagyobb városában élhet!

Persze még jobb lett volna, ha vele lehet a bátyja. Korábban mindig együtt jártak istentiszteletre.

„Tudom az utat” – mondogatta magában. És így is lett: hamarosan ott állt az első buszmegállóban.

Egyedül. Ez furcsa volt. Ránézett az órájára. Biztosan pont lekészte a buszt! Most már meg kell várnia a következőt.

Néhány perc múlva mások is érkeztek a megállóba. Végül begurult egy élénk kék színű busz. Hzsüjeok felment a lépcsőn, fizetett a buszvezetőnek, és leült.

Da-ding! Üzenete érkezett. Hzsüjeok megnézte a telefonját. Az elemis tanítója írt:

„Már a buszon vagy? Ne feledd, ha eltévedsz, jövünk és megkeresünk!”

Elvigyorodott és küldött egy válaszüzenetet: „Igen. Rajta ülök.”

Viszont ez még csak a rövidebbik buszozás volt. A második busszal több mint egy órát kell utaznia.

Megnézte az időt, és elhúzta a száját. Nem szerette volna lekésni az úrvacsorát. Szerette azt a részt az úrvacsorai imákban, amikor elhangzott, hogy „Óra mindenkor emlékezni”. Vagyis mindig emlékezni Jézusra. Hzsüjeok pontosan ezt akarta tenni.

Amikor a nagynénje és a nagybátyja néhány hónappal korábban meghívta őt és a bátyját istentiszteletre, a fiú találkozott a misszionáriusokkal. Kim elder és Mun elder Jézusról tanította őket. Hzsüjeok minél többet tudott meg Jézusról, annál szívesebben gondolt Órá.

Da-ding! „Átszálltál már?” – szólt az üzenet.

„Még nem” – írta vissza.

A busz behajtott a forgalmas utcába, ahol a fiúnak át kellett szállnia. Meg is kérdezte a sofőrt, hogy megérkezett-e már a másik busz.

„Éppen lekészed – felelte a sofőr. – A következő 15 perc múlva érkezik.”

„Ó, oké – mondta Hzsüjeok. – Köszönöm!”

Mire felszállt a következő buszra, már tudta, hogy le fogja késni az úrvacsorát.

Hideg szél csípte az arcát, ahogy a hosszú utazás végén leugrott a buszról és besietett a gyülekezeti házba. A nagynénje és a nagybátyja foglalt neki helyet. Habár Hzsüjeok örült, hogy ott lehet, azért egy kicsit mégis szomorú volt. Annyira igyekezett időben odaérni!

A gyűlés után odajött két kedves ismerőse – a misszionáriusok!

„Szia, Hzsüjeok! – mondta Mun elder. – A tanítód említette, hogy esetleg késni fogsz. Úgyhogy beszélünk a püspökkel, és engedélyt kaptunk, hogy az elemi kezdete előtt megáldjuk és kiösszuk neked az úrvacsorát. Mit szólsz?”

„Tényleg? Köszönöm!” Alig akarta elhinni, hogy ilyen tettek csakis az ő kedvéért!

A nagybátyjával követték a misszionáriusokat egy üres szobába. Mielőtt neki kezdtek volna, Hzsüjeok elmondott magában egy imát. *Köszönöm, Mennyei Atyám, a misszionáriusokat. És köszönöm, hogy vehetek ma az úrvacsorából.*

Hzsüjeok mindennap emlékezni akart Jézusra. ●

